

- 2) Principiul nediscriminării prevăzut la clauza 4 din acordul-cadru se opune unei reglementări interne, precum cea de la articolul 485 alineatul 1 din Decretul legislativ nr. 297 din 16 aprilie 1994, care prevede că, în scopul stabilirii vechimii în muncă la data titularizării prin intermediul unui contract pe durată nedeterminată, luarea în considerare a serviciilor efectuate pe durată determinată este integrală în limita a patru ani, în timp ce pentru anii ulteriori se reduce cu o treime în scopuri juridice și cu două treimi în scopuri economice, pentru motivul că exercitarea unei activități pe durată determinată nu este supusă unei examinări obiective inițiale a competențelor profesionale prin intermediul unui concurs public încheiat cu succes[?]
- 3) Principiul nediscriminării prevăzut la clauza 4 din acordul-cadru se opune unei reglementări interne, precum cea de la articolul 485 alineatul 1 din Decretul legislativ nr. 297 din 16 aprilie 1994, care prevede că, în scopul stabilirii vechimii în muncă la data titularizării prin intermediul unui contract pe durată nedeterminată, luarea în considerare a serviciilor efectuate pe durată determinată este integrală în limita a patru ani, în timp ce pentru anii ulteriori se reduce cu o treime în scopuri juridice și cu două treimi în scopuri economice, în scopul de a evita producerea unor discriminări inverse împotriva funcționarilor titularizați în urma reușitei la un concurs public[?]

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Giudice di pace di L'Aquila (Italia) la 7 august 2017 –
Gabriele Di Girolamo/Ministero della Giustizia**

(Cauza C-472/17)

(2017/C 347/19)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Giudice di pace di L'Aquila

Părțile din procedura principală

Reclamant: Gabriele Di Girolamo

Pârât: Ministero della Giustizia

Întrebările preliminare

- 1) Activitatea judecătorului de pace reclamant intră în noțiunea „lucrător pe durată determinată” prevăzută de articolul 1 alineatul (3) și de articolul 7 din directiva 2003/88 ⁽¹⁾ coroborate cu clauza 2 din Acordul-cadru privind munca pe durată determinată, transpus prin Directiva 1999/70 ⁽²⁾, și cu articolul 31 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ întrebarea 1), magistratul [de drept comun] sau „magistratul care îmbracă toga” poate fi considerat lucrător pe durată nedeterminată echivalent cu lucrătorul pe durată determinată „judecător de pace” în scopul aplicării clauzei 4 din Acordul-cadru privind munca pe durată determinată transpus prin Directiva 1999/70?
- 3) În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea 2), caracterul diferit al procedurii de recrutare stabilă a magistraților de drept comun, în comparație cu procedurile de selectare prevăzute de lege adoptate pentru recrutarea pentru o anumită durată a judecătorilor de pace, constituie motive obiective în sensul clauzei 4 punctul alineatul (1) și/sau alineatul (4) din Acordul-cadru privind munca pe durată determinată transpus prin Directiva 1999/70/CE pentru a justifica neaplicarea – din partea „dreptului pozitiv” al Cassazione a Sezioni unite [Curtea de casație, Secțiile Unite] în sentința nr. 13721/2017 și a Consiglio di Stato [Consiliul de Stat] în avizul nr. 464/2017 din 8 aprilie 2017 – la judecătorii de pace, precum în cazul reclamantului lucrător pe durată determinată, a aceluiași condiții de muncă aplicate magistraților de drept comun pe durată nedeterminată comparabili, precum și pentru a justifica neaplicarea măsurilor preventive și sancționatorii împotriva recurgerii abuzive la contracte pe durată determinată, prevăzută în clauza 5 din acordul-cadru menționat anterior, transpus prin Directiva 1999/70/CE, și a normei interne de transpunere prevăzute la articolul 5 alineatul 4 bis din d.lgs. [Decretul Legislativ] nr. 368/2001. Astfel, în lipsa unui principiu fundamental în ordinea juridică internă sau a unei norme constituționale care să poată legitima fie discriminarea privind condițiile de muncă, fie interzicerea absolută a încadrării pe o perioadă nedeterminată a judecătorilor de pace și în lumina normei interne anterioare (art. 1 din Legea nr. 217/1974) care prevăzute deja echivalarea condițiilor de muncă și stabilizarea raporturilor de muncă succesive pe durată determinată ale judecătorilor onorifici?

- 4) În orice caz, într-o situație precum cea în discuție în prezenta cauză, contravine articolului 47 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și noțiunii de instanță judecătorească independentă și imparțială din dreptul Uniunii Europene activitatea unui judecător de pace care, interesat cu privire la o soluție determinată a litigiului în favoarea reclamantului care desfășoară ca activitate lucrativă exclusivă funcții judiciare identice, se poate substitui instanței competente potrivit legii ca urmare a refuzului organului de justiție intern de cel mai înalt grad – Cassazione a Sezioni unite [Curtea de Casație, Secțiunile Unite]- pentru a asigura protecția efectivă a drepturilor solicitate, impunând în acest fel instanței competente potrivit legii să își decline, în cazul în care se solicită acest lucru, propria competență cu privire la recunoașterea dreptului solicitat, în pofida faptului că dreptul în discuție – precum concediul retribuit în litigiul principal – își găsește temei în dreptul primar și derivat al Uniunii Europene într-o situație de aplicare directă verticală a dreptului „comunitar” față de stat? În cazul în care Curtea constată încălcarea articolului 47 din Cartă, se solicită să se stabilească, în plus, remediile interne pentru a evita ca încălcarea dreptului primar al Uniunii să includă și refuzul absolut al ordinii juridice interne de a proteja drepturile fundamentale asigurate de dreptul Uniunii în prezenta cauză.

(¹) Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO 2003 L 299, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 3).

(²) Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP (JO 1999, L 175, p. 43, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 129).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Riigikohus (Estonia) la 8 august 2017 – AS Viking Motors, OÜ TKM Beauty Eesti, AS TKM King, Kaubamaja AS, Selver AS/Tallinna linn, Maksu- ja Tolliamet

(Cauza C-475/17)

(2017/C 347/20)

Limba de procedură: estona

Instanța de trimitere

Riigikohus

Părțile din procedura principală

Recurente: AS Viking Motors, OÜ TKM Beauty Eesti, AS TKM King, Kaubamaja AS, Selver AS

Intimați: Tallinna linn, Maksu- ja Tolliamet

Întrebarea preliminară

Articolul 401 din Directiva 2006/112/CE (¹) a Consiliului trebuie interpretat în sensul că se opune unei taxe naționale care se aplică în mod general și proporțional cu prețul, dar care, în temeiul dispozițiilor pertinente, se percepe numai în etapa vânzării unui bun sau a unui serviciu către un consumator, astfel încât consumatorul suportă în definitiv sarcina fiscală finală, ceea ce compromite funcționarea sistemului comun al TVA-ului și denaturează concurența?

(¹) Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO 2006, L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesgerichtshof (Germania) la 4 august 2017 – Pelham GmbH, Moses Pelham, Martin Haas/Ralf Hütter, Florian Schneider-Esleben

(Cauza C-476/17)

(2017/C 347/21)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesgerichtshof